

GIRASOL

CUPRINS

Albă-ca-Zăpada	8
Cei șapte corbi	20
Lampa albastră	28
Spiridușii cizmari	38
Păsărea de aur	44
Croitorașul cel viteaz	52
Frumoasa din pădurea adormită	64
Masă, așază-te!	72
Fata morarului	86
Elisa cea Deșteaptă	94
Păzitoarea găștelor	102

Hänsel și Gretel	118
Un Ochi, Doi Ochi, Trei Ochi	138
Napul	148
Cele trei torcătoare	158
Doamna și leul	164
Scufița Roșie	176
Johann cel Fără de Frică	186
Gâsca de aur	192
Muzicanții ambulanți	202
Prințesele dansatoare	208
Duhul din sticlă	216
Fântâna fermecată	224

ALBĂ-CA-ZĂPADA

Într-o bună zi, în timp ce stătea la fereastră și broda, regina unui ținut îndepărtat se înțepă cu acul într-un deget și imediat câțiva stropi de sânge căzură în zăpada de pe marginea ferestrei.

– Oh, Doamne! suspină regina. Ce fericită aș fi dacă mi-ai dăruî o fiică albă ca zăpada, cu chipul surâzător ca al îngerilor și cu părul negru ca abanosul!

Nu după mult timp, Dumnezeu o binecuvântă, dăruindu-i o fetiță frumoasă. Mama o numi Albă-ca-Zăpada, în amintirea zilei în care își rostise dorința.

Din păcate, regina mai trăi foarte puțin după aceea, și regele se recăsători. Noua regină, care era frumoasă, dar și foarte vanitoasă, primi într-o zi în dar de la o zână rea o oglindă fermecată, care îi răspundea la toate întrebările legate de frumusețea sa.

Când Albă-ca-Zăpada împlini șapte ani, oglinda îi spuse reginei, care o întrebase din nou cine era cea mai frumoasă din țară:

– Oh, stăpână! Nu mai ești tu cea mai frumoasă din regat. Ai grijă, Albă-ca-Zăpada este mult mai frumoasă ca tine.

Atunci, regina, palidă de furie și împietrită de invidie, se hotărî să o facă să dispară pe fiica sa vitregă. Într-o zi chemă un servitor și îi spuse:

– O vei duce pe Albă-ca-Zăpada în adâncul pădurii; acolo o vei omorî și îmi vei aduce inima sa.

Ajunși în pădure, servitorului i se făcu milă de Albă-ca-Zăpada, care plângea și-i cerea îndurare, și îi cruță viața, cu condiția să nu se mai întoarcă niciodată la palat. Vână un cerb,

Îi scoase inima și
o duse reginei.

Văzându-se singură în
mijlocul pădurii,
Albă-ca-Zăpada porni la
drum și merse mai
multe ore, până ajunse
la o căsuță foarte mică.

Bătu de mai multe
ori în ușă, dar cum
nimeni nu-i răspunse,
își luă inima în dinți
și intra. Mobila era
mică: șapte pătuțuri și o
masă cu șapte scăunele.
Pe masă, pe lângă șapte

farfuriuțe, erau cuțițe, furculițe, lingurițe și șapte pahare, toate minuscule.

Albă-ca-Zăpada, căreia îi era foame, mănca puțin din fiecare farfurie și bău câte o gură de apă din fiecare pahar. Apoi, cum era foarte obosită, adună toate cele șapte pătuțuri, se întinse pe ele și adormi imediat.

Pe înserate, stăpânii casei se întoarseră de la munca lor. Erau șapte pitici cu bărbi lungi și scufii roșii. Când aprinseră lumina

și văzură că lucrurile fuseseră mutate, se speriară un pic, și unul dintre ei o descoperi pe față și se adunară toți în jurul ei, uimiți.

— Vai, ce frumoasă este! spuseră cei șapte în cor.

Și, ca să nu o trezească, se așezară și ei să doarmă, care pe unde putu.

Când se trezi și se văzu înconjurată de acei omuleți, Albă-ca-Zăpada se sperie, la rândul ei, foarte tare. Aflând cum ajunsese acolo, piticii, întristați, o întrebă:

— Ți-ar plăcea să rămâi cu noi? Te-ai ocupa de treburile casei; noi, în schimb, o să ne asigurăm că nu îți lipsește nimic și o să te iubim mult.

Albă-ca-Zăpada acceptă cu dragă inimă și se

apucă de
treabă plină de
voie-bună.

Nu trecu mult timp și
regina își consultă din nou
oglindea, care de această dată îi spuse:

– E adevărat că ești cea mai frumoasă din
ținut; dar Albă-ca-Zăpada, care locuiește în pădure
cu piticii, este și mai frumoasă.

Dându-și seama că a fost păcălită de servitorul ei,
regina se deghiză în vânzătoare ambulantă și, în
aceeași dimineață, se duse la căsuța din pădure.
Prefăcându-se că merge ca o bătrânică, se apropie de
casă și începu să strige:

– Cine vrea să cumpere ieftin?... Panglici și corsete
frumos colorate!...

Albă-ca-Zăpada ieși la fereastră și bătrâna îi spuse să coboare să vadă lucrurile pe care le vindea. Fata coborî și probă o rochie draguță, dar bătrâna îi strânse atât de tare corsetul, încât fata leșină. Crezând că în sfârșit a scăpat de ea, regina se întoarse la palat spunând:

– Acum chiar că nu o să-mi mai faci concurență!

Când se întoarseră piticii, o găsiră pe Albă-ca-Zăpada căzută la pământ, aproape moartă. Văzând că pieptul îi e atât de tare strâns de corset, îl slăbiră și tânăra începu să respire mai bine. Piticii își dădură seama că era răzbunarea reginei și o rugară pe prietena lor să nu mai deschidă ușa necunoscuților.

Câteva zile mai târziu, când regina își întrebă din nou oglinda, aceasta îi spuse că Albă-ca-Zăpada continua să fie cea mai frumoasă din regat. Maștera luă atunci un pieptene otrăvit și, deghizându-se în vânzătoare, merse la casa din pădure. Când o văzu pe fată la fereastră, îi spuse:

— Coboară și uită-te ce piepteni frumoși am adus.

Într-atât insistă, încât Albă-ca-Zăpada coborî și o lăsa pe vânzătoare să-i pună pieptănul în păr. Atunci, regina îl înfipse cu furie și tânăra căzu ca moartă. Când piticii se întoarseră și o găsiră astfel, începură să caute cauza; găsind pieptănul, i-l desprinseră cu grijă și fata se trezi și începu să le povestească ce se întâmplase.

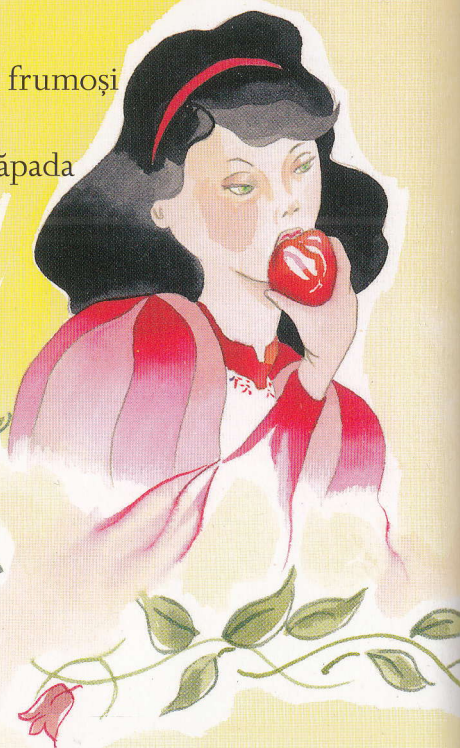
Cum ajunsese la palat, regina își întrebă iar oglinda, iar aceasta îi răspunse, ca și până atunci, că Albă-ca-Zăpada este cea mai frumoasă. Se înfurie cumplit și hotărî să termine odată pentru totdeauna cu fata. Otrăvi un măr frumos, se îmbracă în țărancă și plecă din nou spre casa piticilor.

— Vând mere frumoase! striga ea la fereastră.

Albă-ca-Zăpada se apropie și îi spuse că nu poate accepta nimic de la persoane străine.

— Să nu crezi că fructele mele sunt otrăvite! spuse falsa țărancă. Și ca să te convingi că mărul nu are nimic, o să iau eu o jumătate și tu pe cealaltă.

Scoase mărul și începu să mănânce partea sa, care nu era otrăvită, dar când Albă-ca-Zăpada mușcă din cealaltă parte, căzu la pământ nemișcată.

– De data asta nimeni nu te va mai aduce la viață!
spuse regina îndepărtându-se și frecându-și mâinile de
bucurie.

Când reveniră piticii și o găsiră pe prietena lor în
starea aceea, încercară să vadă ce avea, dar nu își
dădură seama și, siguri că este moartă, o puseră într-un
sicriu frumos de cristal,

pe al cărui capac scriseră numele fetei
și faptul că era
fiica

regelui. Apoi,

cu mare tristețe,

duseră sicriul până la o grotă
din munte și se așezară s-o
vegheze. Într-o zi splendidă cu
soare, trecu pe acolo un prinț

